

FIBI SÁNDOR

MÁJUS VAN ÉS MÁJUSBAN...

TARTALOMJEGYZÉK

- 2 MERVA ATTILA:
EGY SZIGETLAKÓ VALLOMÁSA...
- 3 FIBI SÁNDOR:
MÁJUS VAN ÉS MÁJUSBAN...
- 4 BÁNKI MELINDA:
MÁRTI A MIÉNK
- 7 JÓKAI ÉVA:
ÉLMÉNYSZERŰ VIZUÁLIS NEVELÉS
AZ ALAPISKOLÁBAN
- 9 ÖLVE CZKY MÓNIKA:
A MŰVÉSZETI OKTATÁS KÜLDETÉSE
- 13 GYENES GÁBOR – SZOKOL KATALIN:
„A MŰVÉSZET ELSŐ FELADATA, HOGY
MEGSZÉPÍTSE AZ ÉLETET”
A GÚTAI MAGÁNISKOLA
„MÁS” SZEMSZÖGBŐL
- 14 KRIPPEL ÉVA:
A MESE LÉLEKFRISSÍTŐ EREJE
- 16 TÓTH ERIKA:
AHOL A SOKSZÍNŰSÉG
A TERMÉSZETES.
AZ INKLUZÍV NEVELÉS GYAKORLATI
MEGVALÓSULÁSA (2. RÉSZ)
- 18 VAJNER CSILLA:
A PEDAGÓGUS ÉS A TANULÓK KÖZTI
KAPCSOLAT SAJÁTOS SÁGAI
- 21 KLEMEN TERÉZIA:
MÁJUS HÍRES PEDAGÓGUSSZÜLŐTTEI
- 23 TÓTH ATTILA:
ÓRIÁSI A FIZIKATANÁR-HIÁNY –
VESZÉLYBEN A JÖVŐ?
- 25 VODA ZSÓFIA:
AZ EMPÁTIA FEJLESZTÉSE KOSZTO-
LÁNYI DEZSŐ A SZEGÉNY KISGYERMEK
PANASZAI C. CIKLUS VERSEIVEL ÉS
SVÉD TÍPUSÚ GYERMEKVERSEKKEL
- 27 KÁSA VIKTÓRIA:
AZ ÉRTŐ OLVASÁS FEJLESZTÉSE
A GYAKORLATBAN
- 29 ZOLCZER PÉTER:
A NYELVTANULÁST ELŐSEGÍTŐ
ÁLTALÁNOS KÉSZSÉGEK (2. RÉSZ)
- 30 KASZMÁN-SARÓKA LILIÁNA:
JÁTÉKTÁR SZÓRAKOZÁSHOZ
- 32 CSICSAY ALAJOS:
A SAJMEGGY ÉS EGYEBEK
- 34 STIRBER LAJOS:
RÉVKOMÁROMBAN MÁR A XVIII. VOX
HUMANA KERÜLT MEGRENDEZÉSRE
- 35 ISKOLAHÍREK
- 37 HÁZUNK TÁJA

Olyan jó lenne egyszer már pedagógusként is gondtalanul dalolni tovább a hajdanvolt kedves sláger... Jó lenne... De az a bizonyos „nagyon nem szeretem” -na, -ne, -ná, -né toldalék napjainkban is számtalan ígéhez kapcsolódik szinte törvényszerűen, és eléggé jelentősen determinálja egész hozzáállásunkat napjaink társadalmi eseményeihez. Mert bizony nem mindegy, hogy a megtörtéteket pozitív értelemben konstatáljuk, vagy feltételes módban beszélünk az esetleges siker lehetőségéről, illetve a sikerhez vezető út kijelölésének és kiépítésének az esélyeiről. Különösen akkor igaz ez a megállapítás, ha magyar pedagógusként szemléljük a múltunkat, jelenünket, jövőnket. Mert annyira jó lenne már, ha a hivatásunk, egész életfelfogásunk, sőt az egész jövőnket jelentős mértékben meghatározó elfogadott jogi normák, egyéb döntések, határozatok és tettek, de az összes érintett hozzáállása is azt eredményezné, hogy a szlovákiai iskolarendszer szerves részeként kvalifikált magyar tanítási nyelvű iskolák is végre maguk mögött tudhassák mindazon problémákat, amelyek napjainkban negatív módon befolyásolják munkánk eredményességét.

Most mindenekelőtt a szlovák nyelv tanítása körüli problémák megoldása és az elmúlt hónap kimondottan fontos eseményei – az alapiskola első évfolyamába való beiratkozás és a kilencedikes tanulók tudásszintjének a tesztelése – közötti összefüggésekre gondolok. Számomra ugyanis teljesen érthetetlen, hogy még ma is aránylag sok szülő gondolja úgy, hogy nem adja magyar alapiskolába a kisgyermekét, hiszen az nem tanítja meg őt a többség nyelvének használatára. Szilárd meggyőződésem, hogy nem lehet és a gyermek érdekében nem is szabad elfogadni ezt a teljesen hamis és tudatosan hazug szlogent, amely politikai okokból még a múlt század hatvanas éveiben került a köztudatba, hogy redukálja a szülők részéről mutatkozó váratlanul nagy érdeklődést a magyar iskolák iránt. Szlovák szakos pedagógusként viszonylag behatóan ismerem ezt a problémát, és azt hiszem, hogy a megszüntetésének a módját is. Meggyőződésem, hogy a legtöbb kollégám is ismeri azt a kellemes érzést, amikor volt diákjaink közül utólag

– immár felnőttként – ugyancsak sokan köszönik meg, hogy az alapiskolában olyan szinten tanultak meg beszélni szlovákul, hogy további tanulmányaik során nem volt szinte semmilyen problémájuk ezen a téren, és a választott főiskolán, egyetemen is sikeresen befejezték tanulmányaikat. Viszont megemlíti azt is, hogy esetenként egy-egy elcsúszott nyelvtani végződéskapcsán az elfogult, az empátia érzését talán még hallomásból sem ismerő más anyanyelven beszélő okoskodók bírálón szóvá tették, hogy nyelvtani hibát vétett. Ám az egyéni képességek, a szorgalom, az akarat és a tudás megszerzése iránti vágy különböző mértéke azt is eredményezte, hogy nem egy bíráló képtelen volt befejezni tanulmányait, míg az itt-ott hibázók ma már sikeres mérnökök, kiváló orvosok, tudományterületük elismert szakemberei. Természetesen azoknak a pedagógusoknak a szerepe sem elhanyagolható, akik nem tettek mást, csak azt, hogy e nyelv tanítása során nem azt a módszert alkalmazták, amelyet a főiskolán tanultunk... A gyakorlatban ugyanis rádöbbenünk és fokozatosan tudatosítottuk, hogy a szlovák nyelvet a magyar anyanyelvű diákoknak nem lehet valóban sikeresen tanítani úgy, hogy kizárólag az anyanyelv tanításának a koncepcióját és módszereit alkalmazzuk – ahogyan azt a főiskolán tanultuk –, hiszen ez a diákjaink számára idegen nyelv, tehát az idegen nyelv tanításának a módszereit kell előnyben részesítenünk. Igaz, nem volt könnyű dolgunk, hiszen a kötelezőnek minősített tantervek összeállító ezt a tényt nem ismerték el, és az ezekre a tantervekre épülő tankönyvek többsége és a rendelkezésünkre álló legtöbb segédeszköz sem segítette a munkánkat. Sajnos még ma is ott tartunk, hogy bár a hivatalos politika a folyamatos szakmai érvelés hatására már nem tiltja a szlovák nyelv idegen nyelvként való tanítását, de az érintett pedagógus vajmi kevés segítséget kap a sikeres munkavégzéshez. Kisebbségi túlzással élve ezt a gyakorlatot talán ahhoz lehetne hasonlítani, mintha a testnevelés, képzőművészeti vagy éppen a zenei nevelés óráin a kiváló sportolók, festők, szobrászok, zeneszerzők életrajzát kellene bemagoltatni a diákokkal és aztán a különböző felmérések kapcsán csalódottan kijelenteni, hogy vajmi keveset fejlődtek a ta-

nítványok ilyen irányú készségei. Ezért várják az érintett pedagógusok, hogy a közeljövőben a kompetens irányító szervek végre átdolgoztatják a tantárgy általuk kötelezővé parancsolt tantervét és tankönyveit, és az egyetemeken a jövő pedagógusok képzésében is következetesen ezt a elvet érvényesítik. Ezért vállalta már a múltban, de napjainkban is sok-sok pedagógus, hogy finoman megkérdőjelezi a tanterv kötelező jellegét, és tudása legjavát adva a tanulók érdekében autonóm iskolát varázsol legalább azokba az osztályokba, azokra a tanórákra és egyéb foglalkozásokra, amelyekben az adott nyelv mindennapi használatára tanítja meg a diákokat... Ezért kellene végre hivatalosan is elismerni, hogy az autonóm iskola létrehozása nem a jövő, hanem már napjaink egyik legegésőbb feladata. Ezért lenne szükséges elérni, hogy minden iskola minden pedagógusa tudatosítsa, hogy a valóban kiváló iskola talán legfontosabb kritériuma a szülőkkel való tudatosan szervezett szoros együttműködés mellett a tantestület tagjainak egységes szemlélete, egységes elkötelezettsége a lehető legmagasabb szintű minőségi munka iránt.

Ennek viszont legfontosabb feltétele a folyamatos tanulás, vagyis az, hogy iskoláink valóban „tanuló iskolává” váljanak. Meggyőződésem, hogy e változások után nem kellene feszülten figyelni a beiratkozási adatokat, hiszen a szülők is sokkal könnyebben azonosulnának azzal az alapigazsággal, hogy gyermekük elemi érdekei ellen vétenek akkor, amikor gyermekük az ő hibás döntésük következtében nem anyanyelvén kezdi meg az alapiskola látogatását. Döntésük hátterében minden bizonnyal ott állna az a tény is, hogy gyermekük számára a minőségileg színvonalasabb, vagyis a gyermekük anyanyelvén oktató iskolát választják. E változások után nem kellene szinte minden évben konstatálni azt sem, hogy a kilencedikes tanulók tesztelése során a szlovák nyelv ismeretének szintje nem egy iskolában valóban hagy maga után kívánni valót... Talán ezért is érdemes volt április elején jelen lenni Rozsnyón a Szlovákiai Magyar Pedagógusok XXV. országos találkozásánál, hiszen ebben a jubileumi évben az eddigi közös szakmai tanácskozásokra való visszatekintő elemzés mellett a sikeresebb jövőhöz vezető útjaink is egyre határozottabban kirajzolódtak a közel négyszáz résztvevő magyar pedagógus előtt...

BÁNKI MELINDA

MÁRTI A MIÉNK

Kiss Márti Csallóköz szülöttjeként, mindössze harminc évével sikeres képzőművész és kezdő tanár. Hihetetlen optimizmussal tekint a jövőbe és szövögeti terveit. A „Nyomot hagy” címet viselő önálló kiállításának nyitó beszédében hangzott el, hogy megkísérli a lehetetlent: prófétának lenni saját hazájában. Beszélgetésünk aktualitása és oka vitathatatlan: Mártira már most büszkéek vagyunk. A következő sorokban leírt pár gondolat hozza Önökhöz is közel Mártit, mert Ő a miénk, és érdemes rá odafigyelni!

■ **Kollégák vagyunk, szinte napon-ta összefutunk. Rendkívül pozitív személyiség vagy. Lényed sugárzó, lelked tiszta, mosolyod őszinte, tekinteted értelmet és mély érzelme- ket sejtet. Szeretsz élni és szereted az embereket... Mi a titkod?**

■ **Örülök, hogy ilyennek látsz. Szerető családban nőttem fel, ahol a családi összetartozás és a szeretet volt a legfontosabb. Édesanyám pedagógus volt, akitől mindig törődést és szeretetet láttam otthon is és a tanítványai felé is. Azt tapasztaltam, hogy ha szeretettel fordulunk másokhoz, mi is azt kapjuk vissza. Szoros köte- léket ápolok az unokatestvéreimmel és a bővebb családdal is. Mindig sok barátom volt. Megtalálom a hangot**

a fiatalabbakkal, korombeliekkel, de az idősebbekkel is. Alapjában nyitott vagyok mindenki felé. Nemcsak művészbarátaim vannak. Meglátom és keresem az emberi értékeket. Hiszem, hogy az emberek jók. Nem mondom, hogy nem csalódtam még emberben, de ez elkerülhet- len. Hiszem, hogy a mosoly, a jó szó kapukat nyithat meg. Olyan szeren- csés vagyok, hogy a sors tanítói pá- lyára sodort, ahol a gyerekek tiszta lelke pozitívan tölt fel minden egyes nap. Így könnyű szeretni az életet.

■ **Iskolánk falaira egy csodálatos falfestményt alkottál Vámbéry Ármin életútjáról. Dunaszerda- hely várostól 2015-ben kitiüntetést vehettél át, s 2016-ban a Magyar- Iráni Baráti Társaság tiszteletdíj- jal értékelte munkádat. Mit adott neked ez a nem szokványos festői munka?**

■ **2015-ben kezdtem tanári pá- lyámat mint napközis tanító néni. Akkor nagyon meg akartam mu- tatni, hogy valamiért kilógok a sorból, meg mint kezdő tanár úgy gondoltam, feladatom többet nyúj- tani a megszokottnál. Az igazgató, Masszi János bizalmával hét nap és hét éjjel alatt megszületett az alkotás, ami valójában egy gyerekeknek szánt képregény (37 méteren), tehát**